

RÓZSA FERENC

BENSŐSÉGES, MÉLTÓ BÚCSÚZTATÁS – EGY ÚJ TEMETKEZÉSI MÓDSZER BEMUTATÁSA

Semmilyen kapcsolatban nem voltam a temetkezési szakmával. Nem ismertem a hagyományos módszereket sem igazán. Akkor kezdtem el igazából érdeklődni a temetés vagy inkább búcsúztatás különböző módozatai iránt, mikor idősödő édesanyám temetői zárandoklatait kezdtem átérezni.

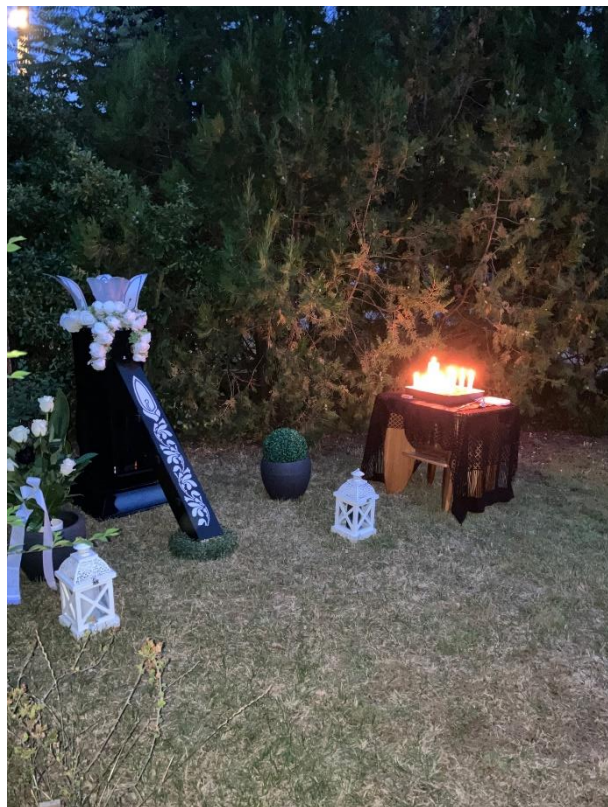
Nálunk otthon volt egy kis falra akasztott, félig nyitott mini szekrény, amelynek polcán őrizte édesanyám a számára legfontosabb „kincseket”: elvesztett kislánya (nővérem, Katika) fényképét és pár relikviát.

Tudtam, hogy számára ezek nagyon fontosak és talán ezekből merített erőt, hogy a februári évfordulók idején, a hideg ellenére kimenjen a távoli temetőbe, a temetőnek is a legtávolabbi részébe, ahol a sír volt és ahol soha nem volt eltakarítva a hó. Mindig fagyosan, átfázva és nagyon szomorúan érkezett haza – bár azt mondta, hogy muszáj volt mennie, mert különben még szomorúbb lett volna. Életkora előrehaladtával egyre nehezebbek, körülményesebbek lettek ezek a temetői látogatások. Ez készítetett arra, hogy találjak olyan temetkezési módszert, amely megkönnyíti a gyászt, az emlékezést és méltó az elhunythoz.

A kor szellemének megfelelően sok minden változott az utóbbi fél évszázadban – ami a temetkezési kultúrára is hatással volt. Manapság, a városi környezetben egyértelműen a hamvasztás lett a legelterjedtebb temetkezési mód. De a hamvasztás sem adja azt a meghittséget, amit kerestem. A csatornába lemosott hamvak, esetleg egy fém vagy kő urna egy urnatemető rekeszében nem adja meg azt a közelséget, bensőségességet, ami úgy érzem fontos mindenki számára.

Így bukkantam rá egy eljárásra, amely kíváncsivá tett, és amely nagyjából az, amit én elképzeltem, és amely édesanyámnak is megkönnyítette volna gyászt, kislánya emlékének frissen tartását. Megszabadította volna őt a fárasztó, vesződéses temetői zárandoklatoktól. Miről van szó? Egy teljesen új, a mai, zaklatott világban, a modern embernek ideális, hamvasztás utáni búcsúztatás, amivel az elhunyt hamvait akár saját kertben, hétvégi telken, a kedvenc diófa alatt, akár a szőlőben vagy az elhunyt kedvenc helyén, bárhol úgy elhelyezik el, hogy az mindenki számára nem csak elfogadható, de szép és méltóságteljes is.

Maga a búcsúztatás úgy történik, hogy egy szép kis posztamentumon elhelyezett, tejüveg urnából a hamvak víz segítségével bemosódnak a földbe, egy előre elkészített furatba. Ez a furat tökéletesen alkalmas az elhunyt kedvenc növényének vagy fafajtájának beültetésére is. Így az elhunyt tovább “él” örökzöldje vagy fája révén. Nagyon megtetszett ez az újragondolt, a mai időkre szabott, mégis tiszteletteljes eljárás. Ha idővel esetleg el kell adni az ingatlant, akkor a furatba ültetett növényt ki lehet ásni vagy egy kis darabját újra gyökereztetni és máshová beültetni.

A szertartás – kívánság szerint – hanggal (zenével), fényhatással (gyertyákkal), vizuális segítséggel (fényképpel) kiegészíthető.

Mik az előnyei ennek a nem hagyományos temetésnek?

Az elhunyt sok esetben ott szeretne nyugodni az otthona környezetében. Ez első hallásra kicsit furcsa, hiszen tudjuk, hogy a test már nem funkcionál, de a jelkép – illetve annak maradványa – mégiscsak fizikailag jelenlevő. Továbbá: az emberek nagy része azt szeretné, ha a hátramaradottaknak nem sok gondjuk lenne a sír, emlékmű, kriptá ápolásával, gondozásával. A temetés, a sírkertek fenntartása, egy síremlék megcsináltatása nem kis összeg. Maga a sírápolás is sok időt és pénzt tud felemészteni. Nyugdíjból ez gyakran nehezen megfizethető. Ez a fajta “temetés”, mint megtudtam, lényegesen olcsóbb, mint a hagyományos temetői.

Egy másik körülmény, hogy a városi temetők messze vannak, hatalmas kiterjedésűek. Elfoglaltságaink nem ritkán meggátolnak bennünket, hogy kilátogassunk a sírokhoz. Mivel pedig mi is öregszünk, a temetői látogatás idővel számunkra is egyre nehezebb lesz. Ezt könnyíti meg ez az új eljárás. Elhunyt szerettünk a közelünkben van, a vele való kapcsolat nem merül ki egy szinte kötelező látogatással a halottak napján. A szolgáltatást végzők,

kivitelezők nagyon vigyáznak, hogy mind megjelenésükben, mind a lebonyolításban igazán empatikusan vegyenek részt.

Az egész koncepció lassan és sok tapasztalati visszajelzésekkel tarkított úton alakult ki.

Az otthon temetkezés jogi feltételei egyszerűek: a terület tulajdonosa engedélyezi a hamvak elhelyezését és lehetővé kell tenni, hogy a hozzátartozók - mint egy köztemetőben – látogathassák az elhunyt emlékhelyét. Ezzel ezidáig soha nem volt probléma ismereteim szerint.

Akiknek nincs saját területe, kertje, azok számára a hamvakat több esetben sikerült már a Pilisi Erdőgazdaság, valamint a Büki Erdőgazdaság területén is elhelyezni. Ezt minden esetben a hozzátartozók kérik és kapják meg. Ami az erdei temetést illeti, az hasonló, de a biourbanizáció relatív drága és ott nem nő ki semmilyen növény – csak egy meglévő fához teszik a hamvakat – amit mi magunk is meg tudunk csinálni, csak lényegesen szebben, méltóságteljes módon.

Maga a berendezés és annak a design-ja: a Ponte Florem (Virágok Hídja) a szertartásnak ad ünnepi hangulatot. Mivel ez a berendezés és annak kiszolgálása az EU-n belül úgynevezett határon túli szolgáltatásnak számít, ezért ÁFA-mentes. Ugyanakkor, ha esetleg egy időben (eltolva) több szertartást tudunk véghezvinni, úgy csak egyszeri kiszállási költséggel dolgozunk, ami lényegesen csökkenti az árat.

Amikor egy szeretettünknek keresünk egy méltó nyughelyet, akkor ritkán gondolunk arra - amire talán csak évek múlva lesz igény. Nem ritkán hallom, tapasztalom, hogy valaki azt mondja, hogy kimegyek Édesanyámhoz "beszélgetni".

Én, mint hetvenen túli idős ember pontosan tudom, hogy nagyon is jó dolog, ha van egy fizikai pont ahol ezt a "beszélgetést" meg tudom ejteni. Amikor a hamvak egy folyóba vagy repülőről a légtérbe kerülnek, akkor bizony ez lehet egy modern, különleges temetés, de később bizony valami igencsak hiányozni fog. Én magam még Édesapám hamvainak a temetői "bemosásával" is elégedetlen vagyok.

Ha ez a módszer édesanyám életében létezett volna, testvéremet és édesanyámat is a kertünkben helyezhettük volna örök nyugalomra.

Rózsa Ferenc

Anyaföld Alapítvány

Ponte Florem

ferencrozsza@yahoo.de